

Natur, thi den meste Handel foregik den Gang søvarts, og det var som Regel kun Byerne, der havde Havne. Men nu er dette Forhold jo helt forandret. Næringsloven af 29. December 1857 har i det væsentlige stillet By og Land lige i Henseende til Næringslivet, og Jernbanens Udvikling har givet den landværts Omsætning et stort Opsving, saa at Indlandspladserne nu ere stillede omtrent lige saa gunstigt med Hensyn til Omsætning som Havnepladserne. Paa Grund af denne Udvikling er der foregaaet en stor Fremgang i Næringslivet baade i By og paa Land, og navnlig er der ved Landstationerne opstaaet talrige vigtige Handelspladser. Det skal saaledes blot nævnes, at der i 1906 fandtes 12 Handelspladser paa Landet med fra 2,000 til henved 8,000 Indbyggere og ca. 20 Pladser med over 2,000 Indbyggere, medens der af de ca. 70 Købstæder kun var 14 eller 15, der havde over 8,000 Indbyggere og 18 med under 2,000 Indbyggere. Og Antallet af Personer, der leve af Handel og Industri, er i Landdistrikterne ikke meget mindre end i Købstæderne. Det forekommer os, at under saadanne Forhold er det ikke alene stridende imod den Tanke, som ligger til Grund for Næringsloven af 1857, men ligefrem urimeligt, at man, naar man skrider til en Reform og Modernisering af Bestemmelserne i Forordningen af 1839 om de fremmede handelsrejsende, vil bibeholde de forældede Indskrænkninger og forbyde fremmede handelsrejsende at besøge deres Kunder paa Landet. I andre Kulturstater eksistere saadanne Indskrænkninger ikke, det er, saavidt os bekendt, kun i Norge og Danmark, at de ere bibeholdte.

Det er ud fra disse Betragtninger, at Mindretallet har stillet Ændringsforslaget under Nr. 5.

Medens det maa fastholdes som Regel, at de rejsende kun maa optage Ordre („paa Levering“), foreslaar *Udvalget* (under Nr. 6), at Ministeriet kan give dem Tilladelse til straks at opfylde en Ordre med Hensyn til Varer, hvis umiddelbare

Overlevering til Køberen er ønskelig for Forretningens Drift, f. Eks. Ædelstene og Perler.

Efter den gældende Lov er Betalingen for det Adgangsbevis, den rejsende skal løse, 160 Kr., naar han kun rejser for sin egen eller een fremmed næringsdrivendes Regning, og yderligere 80 Kr. for hver handlende eller Fabrikant, han desuden repræsenterer. Adgangsbeviset gælder for et Aar.

For at imødekomme de fra Udlandet stillede Krav gaar Lovforslaget ud paa at fastsætte Afgiften til 100 Kr., men saaledes, at Adgangsbeviset kun gælder 30 Dage, dog at det med Tillægsbetaling af 60 Kr. kan forlænges for et Tidsrum af 15 Dage. Denne Betaling foreslaas imidlertid til det samme Beløb, hvad enten den rejsende repræsenterer een eller flere fremmede.

Medens *Udvalget* tiltræder Bestemmelsen om, at Adgangsbeviset skal koste 100 Kr. og gælde for 30 Dage med Adgang til Forlængelse i 15 Dage mod Tillægsbetaling, finder det ikke, at der er nogen Anledning til at lade Betalingen blive den samme, hvad enten den rejsende repræsenterer eet eller flere Huse. I saa Henseende foreslaas det under Nr. 11, at der, overensstemmende med den gældende Ret, skal ydes en Tillægsbetaling for hvert Hus, den rejsende repræsenterer ud over eet, og da med 50 Kr. for hvert. Ligeledes foreslaas det (under Nr. 12), at der i Tilfælde af Forlængelse af Gyldigheden i 15 Dage skal betales 30 Kr. for hvert saadant Hus.

Ændringsforslag Nr. 13 gaar ud paa at fastsætte, at Adgangsbevisets Overførelse til en anden rejsende kun bør ske, naar Omstændighederne tale derfor, saasom naar den rejsende bliver syg eller paa anden Maade forhindret i at fortsætte Rejsen.

Den væsentligste Forandring, som foreslaas i de gældende Regler angaaende Kontrollen med Afgiftens Betaling, er den, at den rejsende ikke længere skal være forpligtet til at forevise sit Adgangsbevis for Politiet paa hvert Sted, hvor han vil gøre Forretnin-